

POSTANOWIENIE

29 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 29 września 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa H.S.
przeciwko F. w K.
o ustalenie nieważności umowy,
na skutek skargi kasacyjnej F. w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 23 grudnia 2024 r., I ACa 889/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana F. z siedzibą w K. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 23 grudnia 2024 r., wydanego w sprawie z powództwa H.S. o ustalenie nieważności umowy.

F. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania potrzebą dokonania wykładni art. 87 § 1 pkt 2; art. 87 § 2 oraz art. 92 § 3 Prawa o notariacie poprzez wyjaśnienie, jak powinno przejawiać się przekonanie notariusza, że czynność prawna sporządzona w formie aktu notarialnego będzie ważna dla stron umowy. Ponadto, zdaniem pozwanej, skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, ponieważ Sąd II instancji nie dokonał własnej oceny materiału dowodowego na podstawie art. 233 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c., a jedynie przyjął ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego za własne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W ramach przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. należy przedstawić i uargumentować nierozwiązany jeszcze problem prawny lub nieujednoliconą jeszcze rozbieżność orzeczniczą. Jeżeli zaś wykładnia tego przepisu została już dokonana lub ujednolicona, niezbędne jest podanie dodatkowej argumentacji, dlaczego ustalona linia orzecznicza wymaga zmiany (zob. np. postanowienia SN: z 25 października 2023 r., I CSK 2989/23; z 27 września 2023 r., I CSK 4679/22, z 17 sierpnia 2023 r., I CSK 5668/22; z 2 sierpnia 2023 r., I CSK 6585/22; z 14 czerwca 2023 r., I CSK 1231/23; z 16 marca 2023 r., I CSK 4879/22).

Natomiast oczywista zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. występuje, jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Przedstawione przez pozwaną uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie czyni zadość tym wymaganiom. Opisane wątpliwości związane z przepisami Prawa o notariacie nie stanowią w ogóle problemu prawnego, lecz stanowią próbę podjęcia polemiki z poczynionymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi, dotyczącymi okoliczności sporządzenia aktu notarialnego. Nie ulega wątpliwości, ani nie wymaga pogłębionej wiedzy prawniczej to, że ocena czy notariusz dokonał wymaganego upewnienia się jest przeprowadzana

w okolicznościach każdej konkretnej sprawy, zaś sądy *meriti* szczegółowo wyjaśniły swoje stanowisko w tym zakresie.

Jeśli zaś chodzi o przyjęcie ustaleń Sądu I instancji za własne, jest to utrwalony w orzecznictwie językowy sposób ujęcia sytuacji, w której po ponownym zbadaniu sprawy Sąd odwoławczy dochodzi w sferze faktycznej do wniosków tożsamyh z przyjętymi przez Sąd I instancji. W takim przypadku nie istnieje bowiem potrzeba powtórnego przytaczania na piśmie ustalonych już faktów (zob. np. postanowienia SN z 20 marca 2024 r., I CSK 342/24; z 19 października 2022 r., I CSK 308/22 oraz z 28 września 2021 r. III CSK 115/21).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[SOP]